

פרק ה' פרשת השבוע על פי א/or הח'ים הקדושים

לע"נ חורי ר' אליהו בן בת שבע ז"ל

פרק ה' פרשת בהעלותך

לאה אירן בת טאואן ז"ל, ג' ניסן תרנ"ג, נפטר ריש אשר וגורה מערב עד בקר
ב' בא. מכאן ואילך בא הכתוב להודיע
וגורה. ההדרגות שהיו בשינוי חנייתם, והתחילה
זמן חניתה לילה, והוא אמרו מערב עד
ק' בקר, ואמר סמוך לה זמן חניתה יום ולילה
כאומרו יומם ולילה, ואמר סמוך לה זמן
שני ימים כאומרו יומיים, וסמוך לה חודש,
וסמוך לה ימים שהוא שנה, והזדעה בזה
אין כהורעה בפסוקים הקודמים פסוק
ט' ובאהרין, ופסוק ויש אשר וגורה ימים מספר,
שאם כן לא היה לו להקדימים זכרון ימים
מספר לזכרון ערב עד בוקר:

ואין לומר כי שני פטוקרים ובאהאריך יש
וגו' ימים מספר, הם וכדונן דרך כלל
מה שפרט אחר כך, שהרי אין בכלל מה
שבפרט, שהוא מערב עד בוקר ויום
ולילה. אלא ודאי כי שני כתובים הראשונים
יגזרו עניין אחד כמו שכחנו, ושלשה
כתובים האחרונים יגזרו הורגות שנינו
העכבה, שהיו משותפים מגדור לילה אחת,
לגרבר שנה אחת.

והטעם בזה לפי מאמר אנשי אמרת שיטען
העכORTHם במרכז הוו, לברו
ניצוצי הקדרושה השבוריות ביד שוכן מדבר
25 ציה, אשר על כן היודע נסתורות היה משוער
שיעור אשר יספיק לבירור מקום ההוא,
אם מעט ואם הרבה, והיו מתעכבים כפי
הצורך, גם לא היו חוננים אלא במקום שיש
לברו, ולא במקום שיש פיק בו הבירור
במשך זמן הילוכים בו:

עוזר נחכוּ בכָּפֵל הַרְיִתִי וַיָּדַחֲיוּ, לֹמֶר,
שְׁהַמְּשָׁא שְׁעִילָיו שְׁלַהְעַם, הוּא כְּמַשָּׁא
שְׁלַאְבָב וְשְׁלַאְמָד, שְׁרוּמָה לְבָנָ שְׁילַדוּ
אַמְוָה וּמְתָה, שְׁהַאֲבָב יַעֲשֵׂה מְעַשָּׂה אַבָּב
וְהַאֲמָם:

ואולי גם כן שרצה לשני זמנים שחיבר
האב לישא על הבן, הא' הוא דבר
מורה שהוא עד בן שש עד בן שבע (כתובות
סח:), והב' מדברי סופרים עד בן י"ג שנה
ש(שם מט: וכחותו שט), והגם שעדרין לא תקנו
חו"ל חוספת זמן זה, הוא ענין מושבל
לדעת אונוש ומכל שכן ממש שהיה נכאי,
ותמצא שאמרו רבותינו ז"ל (יוםא ח:): קיימים
אברם אבינו אפילו עירובי חבשילין, הגם
א"ר שעדרין לא תקנות, כמן בן י"ע נבייא ה'
מתקנת ח"ל:

ואמר על שני החמנים האנכי הרתי נגיד
חיבת התורה, אם אנכי ילדתו
כגnder חיבת דבריהם, ופירוש תיבת ה"א של
האנכי, היא ה"א ההנחה, פירוש שמתוڑזה
משה להחביר במא שחייב האב לבן,
ואפלו חיבת של דבריהם, וכך על פי כן
הנה אלה אנשים גדולים מהה מעלה מזמן
הקצוב, ולמה אחת אומר אליו שהוא בחיקך,
לאדם גדול בשנים לו יהיה שם בני הרינו
פטור מהפ:

ויש לנו לחקור זאת, מעתה, שלא בא המנוחה אלא להגיד לנו שכבר מערבי היה מספיק, כנור מצדה האחד, ונו' מצדה השני, ויש לומר כפי הפשט שהוא לנו' שאחר שהוצרכה ביאתה לרמזו הנזכר אין נכון להביא בית ה' אלא דבר מתוקן ונכון שמרנו'רום:

ובדרך רמזו ירמוו בשכעה נורוות לאומות
העולם שהם שבעם אומות כל
אחד ירמו לכלל העשייר, ורמזו כי כילן
מארים לנוכח המערבי שהם ישראל, שהם
בחינת המעוז בידיעו לידעין חן:

וּרְמַזְדָּא גַם כֵן שְׁכוֹלָן כְּלִים, וְנֶרֶת יִשְׂרָאֵל לֹא
יַכְבִּה, וּתְמַצֵּא שְׁהָאֲרָתָה הַגְּרוּת אִינּוֹ
כ אֶלָּא בְּלִילָה, וְהוּא סְדוֹד הַגְּלוּת שְׁנָקְרָא לִילָה,
מֵה שָׁאַיִן כִּן בְּכָא זָמָן הַיְשׁוּעָה הַמִּתְחִילָה לְהָ
בָּקֵר כְּתִיב (ישׁועה כא יב) אתה בָּקֵר וְגֹוי, יַכְבִּה
נֶרֶת האָמוּת וַיְשַׁאֲר מְכֻלּוֹתָם נֶרֶת יִשְׂרָאֵל
שַׁהְוָא הַולֵךְ וְאוֹרֵד נְכוֹן הַיּוֹם (משלי ד ז):

لئے، ایک دوسری طبقہ

ירישל זב ביב מרכז משח ואורה

רעל זה היה מכין משה ואומר בנהה
שוכה ה' ורכבות אלפי ישראל, פירוש
שישיב ניצוצי הקדשה לקבץ כל הרכבות
ואלפים הנקראים ישראל, כי כל ניצוצי
הקדשה יקרו ישראל, ואולי שרמז בתיבת
אלפי לשון מעלה ורבנותו, ותמצאו כי
ניצוצי הקדשה אשר שכבה ס"מ הרשע הז
רכבים וכבדים, יצא ולמד רוח מנין יצחה,
ויכין משה בזה להתפלל התעצם כה
קדשות ישראל בעוד ה' לנצח (ולברור כל
אשר ימצא במקום הזהו: **כאלא**

יב. האנכי הריתי וגוי'. דיבר בסדר זה
ז' פרוג צבאייך דען גאנץ.

יתבאר על פי דבריהם ז"ל (סנהדרין יט.)
 שכל המלמד בן חבריו תורה [מעלה עלי]
 המכובן כאלו ילדו, גם אמרו זו ז"ל (תיקון)
 תיקון ע' שכל נשים עם בני ישראל דוע
 המדובר היו ענפי ונשתחו של משה ורבינו
 והוא היה להם לאב, זהה לאמר האב אשר
 לעם זהה, או אם בני העם, כי כן הוא כפ'
 האמת שהוא אב לנשותם ונקראי
 בניו, גם כן לצד שלמים תורה, אלא האנרכ'
 הריתוי, פירוש נגדי צד היותם ענפיי אמר
 מה בכך, כיון שלא הורה גבר מהם לא
 יתרחיב בטיפולם, וכונגד שנקראים בינוי לצ'ר
 שלמים תורה, אמר אם אני יכולתיהם, כ'
 דוקא בן הבא דרך לידיה, לא הבא מאמצעו
 לימוד תורה:

'גָּדֵל, תְּכִיָּה וְעַמְּדָה

אל מROL פנוי המנורה וגוגו. טעם הדבר
יתבהיר על פי דבריהם זיל שאמרו
במסכת שבת (זט כב) וזיל מהרץ לפופחת
העדות וגוג (ירוקא כד ג), וכי לאורה הוא
ן צדיק והלא כל ארבעים שנה (שהי)
[שלמדו בון] ישראל במדבר לא הילכו אלא
לאורו אלא עדות היא לבאי עולם שהשכינה
shore בהישראל, מאיר עדות, אמר רב זו נר
מערבי שננתן בה שמן כמדת חברותיה,
ו/ וממנה היה מדליק ובה היה מסיים עד כאן:

על פי הדברים האלה יצו ה' להאריך אל
מול פניו המנוראה, שהוא נר המערבי,
להראות כל נר ונור שלא בא אלא בשביל
עדות אשר יגיד נר הפונים אליו כולם
להראות נסנו הנזבר:

ומה שראיתי שדרקון התוספota הטע
בחמיהה, וכי לאורה הוא צריך וכ'ו,
מטעם כל ארבעים שנה וכ'ו, ולא אמרו
והלא כל העולם יכול לאורו של מקום, לפי
עניזות דעתך אינו דחוק, כי תצדיק החמיהה
מה מהORGASH להם יותר מדברים הכאים
באמונה, כי ה' ברא שם וירח המאירים
לעולם, ולדרן זה יתישב עם ההיא שהביאו
משלהי כל הקרבנות וככ' (מנחות פו):
יעש"ר:

לֹה. וַיְהִי בָּנֵס הַעֲרֹן וַיְגַזֵּג קְומַת ה'
וְגוּ. צָרֵךְ לְדֻעַת כּוֹנוֹת הַמְאֹםֶר,
וַיִּתְבָּאֵר הַכְּתוּב עַל פִּי דְּבָרָתָם שֶׁרְשָׁמָנוּ
בְּכָמָה מִקּוּמוֹת, שְׁטָעַם הַלִּיכַת יִשְׂרָאֵל
כִּי בַּמְדִבָּר הִיְתָה לְבָרֶר נִצּוּץֵי הַקְּדוּשָׁה
הַשְׁכּוּיוֹת בְּרוּשָׁת שְׁוֹכוֹן מִדְבָּר צִיָּה, וְצָרֵךְ
אַתָּה לְדֻעַת כִּי הַחִיצוֹנִים יִשְׁנָם בְּשַׁנִּי
הַדָּرְגוֹת, א' הוּא בְּחִנּוֹת הַמִּסְתִּית וְהַמְּפַתֵּח
לְנוֹדֵק בּוֹ לְהָרָע וְלַהֲשֹׁוֹת, ב' בְּחוּנַת הַמִּזְבֵּחַ

וְהַמְחַבֵּל וְאֵין בָּطְבָעַ לְפִתְחוֹת:
וּבָא הָמָרֶר כִּאן וַיְהִי בְּנֵשׁוֹן הַארָן, כִּי
כְשַׁנוּסָעַ וּמַתְרָבִים בָו כָל נִצּוֹזִי
הַקּוֹשֶׁה, וּכְשַׁמְתָּבָדִים נִצּוֹזִי הַקּוֹדֶשָׁה
מַתְפּוֹצִים וּמַשְׁתָּבִרִים הַקְּלִיפּוֹת, וְהָוָא
יָמָרֶר קָוָמָה הִי וַיְפַצּוּ אָוִיבִיךְ, שָׁהֵם
יַתְפּוֹצְזָו, וְאַלְיהֶם רָמָן בְּתִיבָתְךָ וַיְהִי לְשׁוֹן
וְכִנְגָּד בְּחִינָה הַרְעָה הַמְפֻתָּה אֶת הָאָדָם, :

25 אמר וינסו מושאך מנין, פירוש
אותם בחינות המשניים דרך ה', בלבות בני
אדם, ינטו, ואומר לשון רבים לציד היהות
ובבאים המפתחים כמאמרם זיל ביוםא (טט):
יש יציר הרע של עבודה זהה ושל זנות
25 וכיו, וכל זה בנסוע פירוש בדרכ נסעה:
ובשהילה חונגה היה אומר באופן אחר, כי
ה' כשחונה במקום אחד יגיד
מה כי המקומות שלא חנה שם לא היה שם
בירור ניצוצי הקדרה, שיצטרך לחנות
34 שמה ויספיק מעבר דרך שם, ובמקום אשר
יתנה שם יגיד כי שם יש ניצוצי הקדרה

• ۲۰۰ رہنمائی کا دور

ה' במראה אללו וגור'. בא להודיעם הפרש הדרגת הנביאים מהדרגת משה, ולצד שיש ג' דבריט בענין הנבואה, א' השגת המראה, ב' זמן השגחה, פירושם אם יתנהכו בכל עת שיירצה או אין הדבר תלוי ברצונו אלא בזמן שיחפהז ה', ג' השגת

והתחליל ה', לומר בבחינת הדרגת השגנת
הראיה, ואמר ה' במראה אליו
^ו/אתודע, פירוש לפי שיש ג' הדרגות כלליות
בhcרכות ה', הא לא השיגה אדים בוכואה,
והוא מה ששאל משה הראני נא את כבודך
(שםות לג' יח). פירוש נא, עתה, מה שהא
עתיד להראותני לאחר מיתה, כי יודע היה
ג' משה המושג לצדיקים בעולם העליון,
והшибו ה' לא מוכל וגור' כי לא יראני האדים
וחמי, אלא לאחר מיתה, והדורה זו היא
בעצמות אוורו יתברך, והוגם שלא תיתיחס
אליו מאמר עצמות אלא לשכן האון וכו':
^ש הדרגה ב' היא אור המאיר ממנו יתברך
שיתיחס אליו חמונה, ואין
חמונה זו דומה לשום חמונה מההרים
בנמצא, כי אין לו חמונה, אלא חמונה
לנעלים מעיני כל חי שאין לה מכוח, זולת
ג' משה אשר הזכיר לו ה' דכתיב ותמונה ה'
יביט, מה שלא השיג וולתו בכל הנכבים:
הדרגה ג' היא הבהקמת אוורו יתברך
ברוחוק, הא למה וזה דומה לנו
دلוק אשר ילק אוורו למרוחוק, ויראה ארט
^ט האור ההוא, וזה יקרא מראה, זהה הוא
השגת הנכבים, זולת משה, והוא מאמר ה'
במראה, והבן, וכונגדה אמר במשה ותמונה
ה', יבית:

ויש לחזור זאת כיון שהמנכָה הוא ה' אלהיינו אחד, למה לזה ידבר נכוונות, ולזה דברו מעקשים, ואמרו אנשי אמרת, במא שקדם לנו הידיעה בדבר המלאך קדניאל, ההרגש שהיא פועל בו, מהות להשכיל לראות, כי הרכבת מין האנושי חפסידנה הוגשת הרוחני, ואינה יכולת למורל ולוחם המורכב אשר כוונן ה' בחכמו

וְהִלֵּא תראה אפילו במקורות המורגשות
ונחפסות אש ומים זה מכללה את זה,
זולת השמיים אשר כוננו ידי יציר, ומהז
תשער איך יוכל עמדו בדבר אלהים מקרו
הרוחניות, ויחשוב קולו להבכת אש איך יוכל
א לעמוד, ולזה אין אדם משיג לעמוד בכוחו
לשםוע קול אלהים חיים, זולת האיש אשר
הפק חומרו ועשאו צורה, כמו שרשמניו
במקומות אחרים, שהז אין לו גוף וכי יכול
שאת דבר מלך:

וְכַנֵּג זָמֵן הַשְׁגֹתָה הַנְּבוּאָה אָמַר, אֲלֹז
אֶתְהֶדְעָה, פִּירּוֹשׁ אֲפִילּוּ מִדרְגָּה
קְטָנָה כַּזְוָא אַינְהָא עַצְלָוּ בַּתְּמִידָות, בַּעַת אֲשֶׁר
יְחֻפּוֹץ יְשִׁיגָנָה, אֶלָּא כְּשָׁאַנִּי רַצְחָא אֶתְהֶדְעָה לָוּ
כֵּה, וְכַשְּׁיחֻפּוֹץ הָוּא לְהַשְׁגָה אִינוּ מִבְּטָח
שִׁיגָנָה בְּכָל עַת, כְּמוּ שָׂהָוּ מִבְּטָח מִשָּׁה
בְּכָל עַת אֲשֶׁר יְחֻפּוֹץ דְּכִתְבִּיבָּן (לְעַל טָח) עַמְּדָר
וְאַשְׁמָעוֹתָה מֵהַיְצָה הָה, בְּלֹא שָׁוֹם סְפָקָ בְּדִכְרָה
נִמְצָאת אָוּמָר כֵּל הַנְּבוּאִים אֵין נְבוּא
בְּתוֹחָה אַצְלָם, הָגָם שָׁהָיָה מִדְרָגָה
קְטָנָה מִמְּדָרְגָה מִשָּׁה, וּמִשָּׁה נְבוּאָתוֹ הַגְּדוּלָה
שָׁהָיָה גְּדוּלָה מֵהַמְּבָטוֹחָה אַצְלָוּ בְּכָל עַר
שִׁירְצָה:
וְהָוּא מָאֵר בְּכָל בִּיתֵּי נְאמַן הָוּא, פִּירּוֹשׁ
כְּנְאַמְןָה הָזָה, שְׁהָכֵל בִּידָוּ וּבְרִשׁוֹתָה
לְעַשּׂוֹת כֵּל אֲשֶׁר יְחֻפּוֹץ, כְּמוּ כֵּן מִשָּׁה
וּדְקוֹךְ לוֹמֵר בְּכָל בִּיתֵּי, לְכָלָל אֲפִילּוּ
בַּהֲשִׁגָתָה נְבוּאָה הַגְּדוּלָה הַזָּכָר בְּרִשׁוֹתָה
לְהַתְּנַבָּא, מָה שָׁלָא־הָיָה וּנְשָׁמָעָ אֵם הָיָה אָוּמָר
בְּבִיתֵי נְאמַן הָוּא, שְׁהִיְחָיו אָוּמָר שָׁאֵין הַדָּבָר
מִסּוּר לְחַפְצָוָא אֶלָּא מִדְרָגָה הַקְּטָנָה שֶׁל כָּל
הַנְּבוּאִים, וְהַפְּרָשָׁה הָוּא שָׁהָם אֵין הַדָּבָר
בְּרִשׁוֹתָם, מָה שָׁאַנְיָן כֵּן הָוּא תַּלְמֹוד לוֹמֵר
בְּכָל וּגוֹ':
וְכַנֵּג הַשְׁגֹתָה בְּחִנּוֹת הַדִּיבּוֹר, אָמַר בְּחִלּוֹת
אֶדְכָר בָּו, פִּירּוֹשׁ דַע בֵּין מִרוֹת
בְּהַדְרָעָת הַחְלּוּמוֹת, הָא' כְּשִׁישְׁמַע הַדְּבָרִים
תְּהִיָּה דַעַתּוֹ מַעֲורְבָתָה, וְלֹא תְבִחֵן אַזְנוֹ מַילִין
לְהַשְׁכָלָן הַדָּכָר כִּי רַעַתּוֹ מַכְלָבָתָה, בֵ' כָל
הַדָּכָר בְּחִלּוֹת אֵין הַדְּבָרִים כְּפָשָׁטָן אֶלָּא
מַשְׁלָול וּדְמִינוֹן:

ויצא ולמד מחלומות הכתובים בתורה
ופתורוניהם, והוא מה שאמר ה' כי
הנבייםبعث בא דברו הטוב להם יתבלב
דעתם, ויהיו כ אדם השוכב כלב י-
ק ויתהollowו, גם לא יבא להם הדיבור בצדורה
אלא מלבוש תוך דמיון ושלל, כדי שיוכלו
שאת הדיבור, וארח על פי כן מתחוללים
ופירוש תיבת בחלום היא בגין חלום
באיכות ומאותות, ולעולם בהקץ היה נגלה
אל עבדיו הנביים, אלא כשהיה בא להר
הדבריו היו מקבלים אותו בחוכנות החלום
כנזכר, והיו נופלים לארץ ומתטרפה דעתם
מעליהם. מה שאין כן משה מושל
מוחה שלא היה דעתו משתנית בבא דבר ה'
ויהי שומע בדעת שלימה, גם לא היה באין
אלין הדברים בדרך משל ומיליצה, אלא
דברים מבוארים וברורים, ואין צרכיהם
פתרון:

וזהו אמר ה' פה אל פה אדרב בו,
פירוש הנה עני כל ישראל ואות
הגן פרשיות כי אשר דבר ה' אל משה,
שכלון הם דברים שיבין פשtan של דברים
כל מבין לשון הקודש, גם אוצרות חכמה
אשר אצר ה' בהם כולם נכוחים למבחן הבא
לעין ולהעמיק ירגיש במשמעות הכתובים
עצמן את אשר חשב ה' לומר בהם:
ואין דרך זה בדברים אשר דבר ה' ביד
עבדיו הנביים, ירמיה, וrushia,
שכלון משל ומיליצה, כאמור (יחזקאל ז ג)
הנשר הגדול (בעל) [גדROL] הכנפים וגורי
וביתר מהמה נבראות זכריה המשגר שער
הנכוואה כי אשר סגר גם נבראות, ואין אנתרו
ידען בוגות נבראות:

13. ואומרו ולא בחידת. הוא להעדי
בתולות הדרכּר, כי לצד שהיה מרבר פה
אל פה, בזה היה גם כן הדיבור יוצא بلا
חידות, ודוקן לומר אל פה ולא לאחן,
המשכיל על דבר ובאי שאמור (^{מ"ג ט}) לב
שמע, ידע סוד הדבר, וזה היה הדעת
נבראה שאין למעלתה ממנה, שיקשור הר' נפש
نبيיא במקור המנברא וDSL של הנברואה פה
אל פה, ובזה גם כן תבין ואומר אדריכל בר,
^ט ולא אמר אחוי או עמו אלא בר, והכן:
עוד נתכוון להשיכילך שלא היה הדיבור
אלא מפני ה' לפ' משה, ולא היה רואה
פני עולם, והוא אמר בו:
ומדרוע לא יראתם וגוי'. פירוש חזר ה'
וטוען, שהיה להם לשער בעדעתם
כי הוא עומד ומשמש לפני ה', ואם היה
עשה על לא היה ה' מסכים על יוזן, אמרו
מעתת בה' דברתם שהסתכנים על יוזן, והוא
אומרו ומדሩ וגוי' בעבדי, ואומרו במשה,
^ט פירוש אדם שהוא מוחנן לגמול בעניין ה',
תחשדרנו בדבר מגונה:

ואפשר שרמו עוד להם כאמורו במשה,
על דבריו בפניו והכל מומו
בדבריהם כמאמר רבותינו זיל שכתבתי
למעלה (פסוק א):

ולכן בהנבה ה' לאדם שאין גופו דום
לצורתה, יתחכם ה' עשות על זו
האופה, כי יצא דבר מלך מפי עליון
והדיבור יתעטף באורירים דקים, ואחר כ-
יגיע לאוזן נביא וזכה ישבלנו הנביא, וא-
גם זה פועל הרושם בבניאים להשתגע, ודרכו
זה יסובב בא הדברים דרך משל ומליצ'ז
בבחינת החלום:

ולזה כל הנביים לבך ממשה ידברו
משלים ומיליצות, יותר מהמה-
זכירה שהיא אחרון בנביאות, היה הדיבור
בא ונגדל ונגלם ביותר מאשר נבואות, כדי
שישוכן לסכול, ולזה נתרכז בו המיליצות
ועומק הדמיון, עד שאין דורות אחרונות
ירודעים בדבריו:

והוא מה שהודיע ה' כאן בבחינת המשוג-
לםשה ואמר פה אל פה, פירוש לא
היה הדיבור נפסק מפי אל עליון לפי משה,
לעבור באoir העולם, שישתנה הדברו
בhalbשת האורירים, ויסובב לדבר דבריו
משלים וחידות:

גם שלל התחרגשות אשר פקודה לנכאים
במאמר ומראה, פירוש לא ירדם ולא
יתבהל, אלא ומראה, פירוש בעת ובשעה
עכמיה שאני מדבר בו פה האל פה,
החלום, אלא ומראה, שאני מראה לו אור
המנבא ומבייט, וזה יגיד העשרה והתקנון
השכל: